

Eliška Podaná: Teacher's Use of English and Mother Tongue when Solving Discipline Problems

Cílem předkládané diplomové práce je prozkoumat, jaké chování žáků považují učitelé za nespolutracující a v jakém jazyce na toto nespolutracující chování žáků v hodinách anglického jazyka reagují. Zvolené téma – zachování kázně ve třídě – představuje jedno z palčivých témat často diskutovaných začínajícími učiteli, přičemž diplomantka se pokusila přinést do této diskuze nový pohled z hlediska volby jazyka preferovaného učiteli při řešení kázeňských prohřešků.

Práce je standardně členěna na část teoretickou (35 stran) a část praktickou (39 stran), autorka v textu pracuje kriticky s odpovídajícím množstvím relevantní bibliografie a práce po formální stránce víceméně odpovídá požadavkům na tento typ prací kladeným, ačkoliv se zde objevují nedostatky při práci s citacemi (např. na s. 14 Raclavský: 1), v členění textu (kapitoly nezačínají na nových stranách), na s. 56 zůstal text „Chyba! Nenalezen zdroj odkazů“, neuvádí strany při parafrázování textu (např. s. 12 Savignon, 1983), atd.

Teoretická část konceptualizuje teoretická východiska této práce, a ačkoliv zde diplomandka prokázala schopnost se poměrně dobře v dané problematice orientovat, některé pasáže této části jsou diskutabilní jak z hlediska obsahu, tak koherence textu (např. kap. 5 vzhledem k obecnému vymezení postoje k užívání mateřského jazyka ve výuce cizího jazyka, a to jak z diachronního, tak synchronního pohledu by bylo vhodnější zařadit před kap. 4). Dále není např. odůvodněné tvrzení, proč model komunikační komunikace podle Canale a Swain „mainly contributed to the current view“ (s. 12), nejasná je i formulace „Communicative competence has developed a lot in recent years“ (s. 12), podobně nejasný je úvod do kapitoly 4. Na s. 16 diplomandka uvádí, že učitelé při ústním testování používají gramaticko-překládovou metodu, ovšem nezmiňuje, jakým způsobem a není tudíž zřejmé, zda skutečně má na mysli jednu z metod výuky anglického jazyka, či pouze velmi volně pracuje se zmíněným termínem. Vzhledem k tomu, že se diplomantka pokouší obecně vymezit současný postoj k používání mateřského jazyka ve výuce, očekávala bych také v kapitole 5 hlubší diskuzi na téma „strong“ a „weak version of CLT“. Také není zřejmé, proč při vymezování kázeňských přestupků diplomantka pracuje se zdrojem z roku 1989, zda tento zdroj skutečně odráží aktuální stav v dané problematice.

Pro empirické šetření diplomantka zvolila jako vhodnou výzkumnou strategii mnohočetnou případovou studii, s tím, že mapovala situaci v kontextu druhého stupně základní školy, nástroji pro sběr dat byly pozorovací arch a rozhovor. Oceňuji, že v diskuzi výzkumných zjištění se diplomandce se podařilo jak propojit data získaná ze zvolených nástrojů tak propojit jednotlivé případy a syntetizovat svá výzkumná zjištění do přehledných formulací. Ani po pečlivém prostudování práce mi však není zřejmé, k čemu a proč se diplomandka ve své práci zabývá vztahem disciplíny a preferovaného jazyka, respektive jaké jsou implikace jejích výzkumných zjištění, tj. že zkoumaní učitelé při řešení kázeňských přestupků preferují český jazyk, avšak doufám, že při vlastní obhajobě této práce bude prostor celkovou koncepci výzkumu a jeho zjištění detailně prodiskutovat.

Po jazykové stránce lze v práci identifikovat větší množství pravopisných chyb (např. na s. 26 „sexual“, s. 40 „emphesized“, s. 49 „for“ = 4, „lenght“, s. 67 „tacher“), na s. 42 používá jak termín „preventive“ tak „preventative“, atd.

Vzhledem k výše uvedeným připomínkám a komentářům doporučuji tuto práci celkově hodnotit

velmi dobře

V Pardubicích, 19.5 2017

Mgr. Irena Reimannová, Ph.D.